NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini fr a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

franceză

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi: en.

Swipe to change

Găsiți un expert

Luxemburg

Pentru această versiune lingvistică nu există o traducere oficială.
Puteți accesa aici versiunea realizată cu ajutorul instrumentului de traducere automată. Vă reamintim că traducerea automată servește numai la înțelegerea contextului. Proprietarul acestei pagini nu își asumă nicio răspundere cu privire la calitatea traducerii.

-----română-----bulgarăspaniolăcehădanezăgermanăestonăgreacăcroatăitalianăletonălituanianămaghiarămaltezăolandezăpolonăportughezăslovacăslovenăfinlandezăsuedeză

I. Liste și registre de experți

Ministerul Justiției ține un registru al experților judiciari. Registrul cataloghează experții în funcție de 12 domenii. Profesioniștii și publicul larg îl pot consulta aici. Deși registrul a fost conceput pentru cauzele penale și administrative, acesta este folosit și în materie civilă și comercială. Instanțele judecătorești nu au obligația de a numi experți din registru, dar în mod obișnuit procedează astfel.

Profesioniștii se adresează Ministerului Justiției pentru a fi înscriși în registru. Un dosar complet (incluzând o diplomă în domeniul în cauză, dovezi ale experienței profesionale, un CV și extrasul din cazierul judiciar) este înaintat Ministerului Justiției, care apoi începe o procedură de verificare, printre altele, a credibilității expertului. Ministerul decide dacă înscrie expertul prin verificarea calificării candidatului (inclusiv diplomele în domeniu și formarea suplimentară) și a experienței acestuia. Dacă cererea de înscriere în registru este admisă, expertul trebuie să depună un jurământ la instanța judecătorească.

Imediat ce sunt desemnați de Ministerul de Justiție și autorizați de o instanță judecătorească, conținutul registrului este publicat în Jurnalul Oficial al Luxemburgului. După înregistrare, experții nu au nicio obligație specifică. Nu este necesar ca aceștia să prezinte ministerului un raport de activitate. Experții nu au obligația de a urma o educație continuă. Registrul este actualizat la intervale regulate.

Experții pot fi revocați dacă încalcă obligațiile care le revin sau regulile de etică profesională ori din alte motive grave. Astfel de motive apar dacă experții nu mai îndeplinesc cerințele necesare în ceea ce privește calificarea, dacă s-a constatat că au dat dovadă de neglijență în serviciu sau dacă nu mai prezintă credibilitatea necesară, de exemplu, au fost găsiți vinovați de o infracțiune. Revocarea se face prin decizie a ministrului, după ce se solicită avizul procurorului și se audiază expertul respectiv. Revocarea se face prin decret ministerial. Revocarea poate fi contestată la Tribunalul Administrativ. Experților nu li se aplică un cod de conduită sau deontologic specific. Totuși, codurile deontologice sau alte coduri profesionale care se aplică profesiei specifice a expertului trebuie respectate.

II. Calificările experților

Pentru a se autointitula experți, aceștia trebuie să obțină un anumit nivel de instruire în disciplina în care dețin specializarea. Astfel de diplome vor fi esențiale pentru ca aceștia să fie înscriși în registrul de experți ținut de Ministerul Justiției. Pentru a avea calitate de experți, nu este necesar ca experții să fie membri ai unui organism profesional, nici să își îmbunătățească aptitudinile în mod regulat (nu există niciun sistem de educație juridică continuă, dar experții pot participa la formare în mod voluntar).

III. Remunerarea experților

Remunerarea experților este stabilită de un regulament. În cazuri specifice, în special dacă misiunea expertului este deosebit de complexă, instanța judecătorească poate decide să nu aplice tariful stabilit de lege. În practică, experții solicită de obicei părților să fie de acord cu plata unui cuantum mai mare decât tariful stabilit de lege. În chestiuni de drept civil, atunci când expertul este numit de instanța judecătorească, o parte are obligația de a plăti expertul în avans. Experții pot primi un avans din onorariile lor care depășesc tariful stabilit de lege. La sfârșitul procedurii, însă, în hotărârea pronunțată pe fond, instanța judecătorească decide cine trebuie să suporte aceste costuri. Sarcina costurilor poate fi împărțită între părți. Părțile pot obține asistență judiciară în ceea ce privește remunerarea expertului cu tarifele prevăzute.

În materie penală, avansul din costuri este plătit întotdeauna de stat. Pârâtul trebuie să plătească remunerația expertului numai dacă este condamnat. Experții solicitați de procuror pot fi plătiți, de asemenea, de stat.

IV. Răspunderea experților

Nu există nicio normă specifică aplicabilă răspunderii experților. Astfel, activitatea acestora este reglementată de normele generale privind răspunderea civilă și de dreptul contractelor. Astfel de norme nu prevăd niciun plafon pentru răspundere. Experții nu au obligația de a încheia o asigurare de răspundere civilă profesională pentru a beneficia de acoperire în cazul unei posibile trageri la răspundere.

V. Informații suplimentare cu privire la procedurile care implică experți

Numirea experților este reglementată de un statut specific din 7 iulie 1971 – Legea din 7 iulie 1971 privind numirea, în materie penală și administrativă, a experților, a traducătorilor și a interpreților autorizați și de completare a dispozițiilor legale cu privire la autorizarea experților, a traducătorilor și a interpreților (*Loi du 7 juillet 1971 portant en matière répressive et administrative, institution d'experts, de traducteurs et d'interprètes assermentés et complétant les dispositions légales relatives à l'assermentation des experts, traducteurs et interprètes*). Această lege se aplică numai în materie penală și administrativă. În materie civilă nu există nicio lege specifică. Anumite dispoziții din Codul de procedură penală sau din Codul de procedură civilă sunt relevante, precum și statutul general din 21 iunie 1999 privind procedura administrativă – Legea din 21 iunie 1999 privind regulamentul de procedură în cadrul jurisdicțiilor administrative (*Loi du 21 juin 1999 portant règlement de procedure devant les juridictions administratives*).

Nu există diferențe fundamentale în ceea ce privește procedurile de numire în materie civilă, administrativă și penală. Totuși, în materie penală, pârâtul are drepturi mai extinse decât în alte chestiuni. Experții judiciari sunt numiți, în majoritatea cazurilor, în proceduri preliminare, înaintea procesului. Cel puțin jumătate dintre solicitările de numire a unui expert sunt inițiate în proceduri preliminare. Numirea experților în timpul procedurilor principale nu este foarte frecventă.

1. Numirea experților

În Luxemburg, experții judiciari sunt numiți de instanțele judecătorești sau sunt angajați de părți. Numai judecătorii pot numi experți judiciari, fie la solicitarea părților, fie din oficiu. În materie penală, judecătorul de instrucție (*juge d'instruction*) numește expertul adesea fie la solicitarea pârâtului, fie la solicitarea procurorului. Judecătorul de instrucție poate numi expertul și din oficiu. Întrucât decizia judecătorului de instrucție este o decizie preliminară, principiul procedurii contencioase nu se aplică.

În dreptul penal, există norme speciale pentru posibilitatea ca pârâtul să solicite o expertiză suplimentară sau o contraexpertiză.

În materie civilă, comercială și administrativă, un expert poate fi numit înaintea procesului dacă există o urgență specială.

a) Numirea de către o instanță judecătorească

În timpul procedurii principale, o instanță judecătorească numește un expert judiciar atunci când are nevoie de consiliere cu privire la aspecte tehnice care apar pe parcursul procedurii. Instanțele judecătorești procedează astfel la solicitarea părților sau din oficiu. Experții trebuie să raporteze orice conflict de interese cu o parte.

Numirea unui expert înaintea procesului este posibilă dacă chestiunea este urgentă sau dacă expertiza este necesară în contextul unui viitor litigiu pe fond. Scopul exclusiv al acestei faze preliminare din procedură este numirea expertului, necesitând ca părțile să înregistreze o cerere specifică. În general, aceste proceduri nu pot fi începute fără ca pârâtul să aibă posibilitatea de a fi audiat de judecător. Totuși, în cazurile de extremă urgență, experții judiciari pot fi numiți imediat, dar, în această situație, respondentul trebuie să aibă posibilitatea de a fi audiat într-o fază ulterioară.

Atunci când solicită numirea unui expert judiciar sau formularea unei opinii cu privire la sugestia instanței judecătorești de a numi unul, părțile pot propune nume și pot conveni asupra unui anumit expert. Dacă o instanță judecătorească decide să numească un expert judiciar din oficiu, aceasta va înștiința părțile în acest sens și va solicita opinia acestora înainte de a lua o astfel de decizie. Instanțele judecătorești nu au obligația de a numi experți din registrul de experți, deși aceasta este de regulă practica pe care o urmează.

b) Numirea de către părți

Deși părțile nu numesc niciodată experți judiciari, acestea pot fi implicate în numirea unui expert de către instanța judecătorească. Părțile ar putea să convină asupra misiunii expertului, asupra sarcinii costurilor și chiar asupra unui anumit expert. Acestea ar trimite, apoi, expertului ales o scrisoare comună de numire. Dacă ambele părți sunt de acord, judecătorul poate permite ca expertul să fie numit. Această situație este întâlnită foarte frecvent în procedurile preliminare.

2. Procedură (civilă)

Odată numit, expertul judiciar va convoca părțile pentru a discuta cazul cu acestea. Experții comunică cu părțile, de obicei, prin intermediul juriștilor și informează, de asemenea, instanța judecătorească cu privire la progresele înregistrate. Nu există norme specifice cu privire la modul în care această comunicare este gestionată, cu excepția cerinței de a respecta în orice moment principiul procedurii contencioase: fiecare parte are dreptul de a-și exprima în orice moment punctul de vedere cu privire la toate aspectele cazului.

Există două atenuări ale acestui principiu. Acestea se referă la examinările aspectelor pur factuale și la investigațiile care intră în sfera privată (și anume, examinarea medicală) efectuate de expert. Totuși, în aceste cazuri, expertul trebuie să prezinte celorlalte părți rezultatele investigațiilor înainte de a își finaliza raportul.

Progresele înregistrate în investigațiile expertului este monitorizat de instanța judecătorească competentă. În cazul în care primește o petiție în acest sens, instanța judecătorească poate stabili că expertul nu este suficient de calificat și să desemneze un expert diferit. Întrucât, în marea majoritate a cazurilor, se numește un singur expert, nu există nicio procedură prin care, înaintea procesului, are loc o întâlnire a expertului pentru a restrânge problematica.

a) Raportul de expertiză

Expertul își prezintă raportul în scris. Nu există o structură specifică pe care expertul trebuie să o urmeze în raportul său. Expertul are obligația de a-și desfășura misiunea cu loialitate și respectând principiul procedurii contencioase. Acesta trebuie să abordeze toate aspectele factuale care fac parte din misiunea sa, dar nu are dreptul să răspundă la întrebări de natură juridică. Mandatul expertului va fi stabilit de instanța judecătorească, mai puțin în procedurile în care expertul a fost numit de părți, fără intervenția judecătorului, și în care acesta va aborda preocupările părților.

Nu este obligatoriu un raport preliminar, dar acesta poate fi furnizat dacă este necesar având în vedere circumstanțele cazului specific. Această situație se aplică în special dacă în timpul desfășurării misiunii apar întrebări noi sau dacă părțile nu reușesc să colaboreze cu expertul.

Cazurile în care expertul ar putea trebui să furnizeze un raport suplimentar sunt rare. Astfel de cazuri apar atunci când expertul nu a răspuns la toate întrebările incluse în misiunea sa sau dacă ulterior apar întrebări suplimentare. Instanța judecătorească va emite un ordin nou, declarând necesitatea unor informații suplimentare și specificând întrebările la care trebuie să se răspundă. Părțile pot înainta judecătorului o cerere pentru clarificări suplimentare. Totuși, în practică, este mai probabil să fie numit alt expert, în funcție de măsura în care părțile au fost satisfăcute de primul raport.

Rapoartele de expertiză pot fi contestate atât prin declarații ale părților, cât și printr-o contraexpertiză. Rapoartele de expertiză nu au caracter obligatoriu pentru instanțele judecătorești. Jurisprudența afirmă că instanța judecătorească se poate abate de la opinia expertului dacă aceasta are motive temeinice să procedeze astfel, și anume dacă una dintre părți sau ambele dovedesc să expertul greșește. Rapoartele contradictorii au aceeași forță probantă, indiferent dacă expertul a fost numit de instanța judecătorească sau de părți. Rapoartele inițiate de o parte sau rapoartele contradictorii, precum și rapoartele scrise fără ca expertul să fi respectat principiul procedurii contencioase pot fi prezentate și discutate în timpul procesului, dar acestea nu au aceeași forță probantă ca rapoartele furnizate respectând acest principiu.

b) Audierea în cadrul instanței judecătorești

Nu este necesar ca experții să participe la o audiere preliminară. Aceștia ar trebui să participe la o audiere pentru a răspunde întrebărilor instanței judecătorești după furnizarea raportului lor. Experții nu vor fi audiați încrucișat în cadrul instanței judecătorești.

Informațiile prezentate aici au fost colectate în timpul proiectului „Find an Expert" („Găsește un expert"), de la persoane de contact din fiecare țară selectată de Institutul European de Expertiză și Experți (EEEI).

Ultima actualizare: 16/10/2020

Versiunea în limba națională a acestei pagini este gestionată de statul membru respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Comisia Europeană declină orice responsabilitate privind informațiile sau datele conținute sau la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.